Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (štvrtá komora)

z 3. októbra 2013 *

„Nariadenie (ES) č. 44/2001 — Súdna právomoc — Nároky z mimozmluvnej zodpovednosti — Majetkové autorské práva — Hmotný nosič rozmnožujúci chránené dielo — Zverejnenie — Určenie miesta, kde vznikla škoda“

Vo veci C-170/12,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Cour de cassation (Francúzsko) z 5. apríla 2012 a doručený Súdnemu dvoru 11. apríla 2012, ktorý súvisí s konaním:

Peter Pinckney

proti

KDG Mediatech AG,

SÚDNY DVOR (štvrtá komora),

v zložení: predseda štvrtej komory L. Bay Larsen, sudcovia J. Malenovský, U. Lõhmus, M. Safjan (spravodajca) a A. Prechal,

generálny advokát: N. Jääskinen,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— P. Pinckney, v zastúpení: J. de Salve de Bruneton, avocat,

— francúzska vláda, v zastúpení: G. de Bergues a B. Beaupère-Manokha, splnomocnení zástupcovia,

— grécka vláda, v zastúpení: S. Chala, splnomocnená zástupkyňa,

— rakúska vláda, v zastúpení: C. Pesendorfer, splnomocnená zástupkyňa,

— poľská vláda, v zastúpení: B. Majczyna a M. Szpunar, splnomocnení zástupcovia,

— Európska komisia, v zastúpení: A.-M. Rouchaud-Joët, splnomocnená zástupkyňa,

* Jazyk konania: francúzština.

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 13. júna 2013,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 5 bodu 3 nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. ES L 12, 2001, s. 1; Mim. vyd. 19/004, s. 42, ďalej len „nariadenie“).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi pánom Pinckneym, francúzskym rezidentom, a KDG Mediatech AG (ďalej len „Mediatech“), spoločnosťou usadenou v Rakúsku, vo veci nároku na náhradu škody spôsobenej zásahom tejto spoločnosti do majetkových autorských práv pána Pinckneyho.

Právny rámec

Nariadenie

3 Odôvodnenia 2, 11 a 12 a 15 nariadenia stanovujú:

„(2) Niektoré odlišnosti vnútroštátnych právnych noriem upravujúcich právomoc súdov a uznávanie a výkon rozsudkov bránia zdravému fungovaniu vnútorného trhu. Vyžadujú sa ustanovenia harmonizujúce normy konfliktu právomoci v občianskych a obchodných veciach a zjednodušujúce formálne náležitosti na účely rýchleho a jednoduchého uznávania a výkon rozsudkov členských štátov viazaných týmto nariadením.

…

(11) Normy súdnej právomoci musia byť vysoko predvídateľné a vychádzať zo zásady, že právomoc sa všeobecne zakladá podľa bydliska žalovaného a právomoc založená na tomto kritériu musí byť vždy k dispozícii, okrem určitých presne vymedzených situácií, keď predmet konania alebo zmluvná voľnosť účastníkov odôvodňuje iné kritérium väzby. Bydlisko (sídlo) právnickej osoby treba definovať osobitne, aby boli spoločné pravidlá prehľadnejšie a vyhlo sa konfliktu právomoci.

(12) Okrem bydliska žalovaného musia byť k dispozícii aj alternatívne kritériá právomoci založené na úzkej väzbe medzi súdom a žalobou alebo na účely uľahčenia efektívneho výkonu súdnictva.

…

(15) V záujme harmonického výkonu súdnictva je potrebné minimalizovať možnosť súbežných konaní a zaručiť, že sa v dvoch členských štátoch nevydajú nezlučiteľné rozsudky. …“

4 Pravidlá týkajúce sa právomoci sa nachádzajú v kapitole II nariadenia, ktorá zahŕňa články 2 až 31.

5 Článok 2 nariadenia, ktorý je súčasťou oddielu 1 uvedenej kapitoly II, nazvanej „Všeobecné ustanovenia“, znie v odseku 1 takto:

„Ak nie je v tomto nariadení uvedené inak, osoby s bydliskom na území členského štátu sa bez ohľadu na ich štátne občianstvo žalujú na súdoch tohto členského štátu.“

6 Článok 3 nariadenia, ktorý sa nachádza v tom istom oddiele, vo svojom odseku 1 stanovuje:

„Osoby s bydliskom na území členského štátu možno žalovať na súdoch iného členského štátu len na základe princípov upravených v oddieloch 2 až 7 tejto kapitoly.“

7 V oddiele 2 kapitoly II nariadenia nazvanom „Osobitná právomoc“ sa nachádza najmä jeho článok 5. Bod 3 tohto článku 5 stanovuje:

„Osobu s bydliskom na území členského štátu možno žalovať v druhom členskom štáte:

…

3. vo veciach nárokov z mimozmluvnej zodpovednosti, na súdoch podľa miesta, kde došlo alebo by mohlo dôjsť ku skutočnosti, ktorá zakladá takýto nárok“.

Smernica 2001/29/ES

8 Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti (Ú. v. ES L 167, s. 10; Mim. vyd. 17/001, s. 230) obsahuje kapitolu II nazvanú „Práva a výnimky“, v ktorej sa nachádzajú okrem iného články 2 až 4 tejto smernice, týkajúce sa práva verejného prenosu diel a práva sprístupňovania predmetov ochrany verejnosti, ako aj práva šírenia.

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

9 Pán Pinckney, ktorý má bydlisko v Toulouse (Francúzsko), tvrdí, že je autorom, skladateľom a interpretom dvanástich piesní nahraných skupinou Aubrey Small na gramofónovú platňu.

10 Po tom, ako zistil, že tieto piesne boli bez jeho súhlasu nahrané na kompaktné disky (CD) vylisované spoločnosťou Mediatech v Rakúsku, a následne predávané britskými spoločnosťami Crusoe alebo Elegy na rôznych internetových stránkach prístupných okrem iného z bydliska pána Pinckneyho v Toulouse, podal 12. októbra 2006 na spoločnosť Mediatech žalobu na Tribunal de grande instance de Toulouse (Vyšší súd v Toulouse), ktorou sa domáhal náhrady škody vzniknutej zásahom do jeho autorských práv.

11 Mediatech namietla, že francúzske súdy nemajú právomoc na prejednanie veci. Uznesením zo 14. februára 2008 sudca zodpovedný za prípravu konania na Tribunal de grande instance de Toulouse zamietol túto námietku nedostatku právomoci z dôvodu, že samotná skutočnosť, že pán Pinckney mohol kúpiť predmetné disky zo svojho bydliska vo Francúzsku na internetovej stránke prístupnej francúzskej verejnosti, postačuje na preukázanie podstatného súvisu medzi skutkovými okolnosťami a údajnou ujmou, odôvodňujúceho založenie právomoci súdu, ktorý začal konanie.

12 Mediatech podala proti tomuto rozsudku odvolanie, pričom tvrdila, že disky boli vylisované v Rakúsku, kde má svoje sídlo, na žiadosť britskej spoločnosti, ktorá ich predáva cez internet. Podľa nej teda majú právomoc iba buď súdy v mieste bydliska žalovanej, ktorá sa nachádza v Rakúsku, alebo súdy v mieste vzniku škody, čiže súdy v mieste, kde došlo k pripisovanému protiprávnemu konaniu, t. j. v Spojenom kráľovstve.

13 Rozsudkom z 21. januára 2009 Cour d’appel de Toulouse (Odvolací súd v Toulouse) konštatoval, že Tribunal de grande instance de Toulouse nemal právomoc, pretože miesto bydliska žalovanej spoločnosti bolo v Rakúsku a miesto vzniku škody sa nemôže nachádzať vo Francúzsku, bez toho, aby

bolo potrebné skúmať zodpovednosť spoločnosti Mediatech a spoločností Crusoe alebo Elegy, pretože nebolo namietané, že by sa posledné uvedené spoločnosti podieľali na činnostiach spoločnosti Mediatech.

14 Pán Pinckney podal kasačný opravný prostriedok proti tomuto rozsudku, v ktorom sa odvolával na porušenie článku 5 bodu 3 nariadenia. Tvrdil, že právomoc francúzskeho súdu je dôvodná a že jeho žaloba bola neoprávnene odmietnutá.

15 Za týchto okolností Cour de cassation (Kasačný súd) rozhodol prerušiť konanie a predložiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Má sa článok 5 bod 3 [nariadenia] vykladať v tom zmysle, že v prípade údajného porušenia majetkových autorských práv, ku ktorému došlo zverejnením obsahu na internetovej stránke,

— môže osoba, ktorá sa považuje za poškodenú, podať žalobu o určenie zodpovednosti na súdoch každého členského štátu, na území ktorého je obsah zverejnený na internete dostupný alebo bol dostupný, aby dosiahla náhradu len tej škody, ktorá jej bola spôsobená na území členského štátu, ktorého súd prejednáva žalobu,

alebo

— je okrem toho potrebné, aby tento obsah v súčasnosti alebo v minulosti bol určený verejnosti na území tohto členského štátu, alebo je potrebné, aby existovala iná spojitosť?

2. Má sa na prvú otázku odpovedať rovnako aj v prípade, že k údajnému porušeniu majetkových autorských práv nedošlo zverejnením obsahu v elektronickej podobe, ale ? ako v prejednávanej veci ? ponúkaním hmotného nosiča, ktorý reprodukuje tento obsah, na internete?“

O prejudiciálnych otázkach

O prípustnosti

16 Rakúska vláda uviedla námietku prípustnosti prejudiciálnych otázok. Tieto otázky sú údajne hypotetické vzhľadom na skutkové okolnosti vo veci samej, pretože sa netýkajú aktu rozmnožovania, ktorý vykonala spoločnosť Mediatech, ale neskorších aktov šírenia, ktorých sa dopustili dotknuté britské spoločnosti. Z opisu skutkových okolností vo veci samej nevyplýva, že by Mediatech organizovala šírenie diskov uvedenými spoločnosťami alebo že by mala s nimi akúkoľvek väzbu.

17 V každom prípade je podľa tejto vlády prvá prejudiciálna otázka neprípustná, pretože vychádza z nesprávneho predpokladu, že obsah v elektronickej podobe, teda dielo samo osebe, bol ponúkaný na internete, ale ponuka, o ktorú ide vo veci samej, sa týkala len hmotného nosiča, na ktorom bol rozmnožený tento obsah.

18 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry Súdny dvor môže zamietnuť návrh na začatie prejudiciálneho konania vnútroštátneho súdu len vtedy, ak je zjavné, že požadovaný výklad práva Únie nemá žiadnu súvislosť s realitou alebo predmetom sporu vo veci samej, ak ide o hypotetický problém alebo ak Súdny dvor nedisponuje skutkovými a právnymi podkladmi potrebnými na užitočnú odpoveď na otázky, ktoré mu boli položené (rozsudky z 11. septembra 2008, Eckelkamp a i., C-11/07, Zb. s. I-6845, bod 28, ako aj z 20. júna 2013, Rodopi-M 91, C-259/12, bod 27).

19 Súdny dvor tiež spresnil, že prejudiciálna otázka nesmie smerovať k formulácii poradných stanovísk o všeobecných alebo hypotetických otázkach, ale musí byť odôvodnená potrebou spojenou s účinným vyriešením sporu (rozsudok z 2. apríla 2009, Elshani, C-459/07, Zb. s. I-2759, bod 42).

20 V predmetnom prípade je nesporné, že vnútroštátny súd rieši tvrdenie, že došlo k zásahu do majetkových autorských práv, spočívajúcemu v tom, že na internete je ponúkaný hmotný nosič rozmnožujúci chránené dielo, a že otázka, či francúzske súdy majú právomoc vyriešiť spor založený na tomto tvrdení, predstavuje jadro veci samej. Vzhľadom na všetky prvky, ktoré má k dispozícii Súdny dvor, sa totiž zdá, že výsledok tohto sporu závisí od odpovede na prejudiciálne otázky, ktoré je okrem toho vhodné preformulovať.

21 Položené otázky sú teda prípustné.

O veci samej

22 Týmito otázkami, ktoré treba preformulovať, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 5 bod 3 nariadenia vykladať v tom zmysle, že v prípade údajného zásahu do majetkových autorských práv zaručených členským štátom, v ktorom sa nachádza súd, ktorý začal konanie, má tento súd právomoc rozhodnúť o žalobe o určenie zodpovednosti podanej autorom diela proti spoločnosti usadenej v inom členskom štáte, ktorá v tomto inom členskom štáte rozmnožila uvedené dielo tak, že ho nahrala na hmotný nosič, ktorý potom predávajú spoločnosti usadené v treťom členskom štáte prostredníctvom internetovej stránky prístupnej aj v obvode podliehajúcom súdu, ktorý začal konanie.

23 Na to, aby bolo možné odpovedať na tieto otázky, je potrebné hneď na úvod pripomenúť, že ustanovenia nariadenia sa musia vykladať autonómne s poukazom na jeho systematiku a ciele (rozsudok zo 16. mája 2013, Melzer, C-228/11, bod 22 a citovaná judikatúra).

24 Kapitola II oddiel 2 tohto nariadenia stanovuje ako výnimku zo základnej zásady uvedenej v článku 2 ods. 1 nariadenia, podľa ktorej prináleží právomoc súdom členského štátu, na území ktorého má bydlisko žalovaný, určitý počet prípadov osobitnej právomoci, medzi ktoré patrí práve právomoc upravená v článku 5 bode 3 uvedeného nariadenia (rozsudok Melzer, už citovaný, bod 23).

25 Keďže právomoc súdov miesta, kde vznikla škoda alebo kde hrozí, že vznikne škoda, predstavuje pravidlo osobitnej právomoci, musí sa vykladať striktne a neumožňuje výklad nad rámec prípadov výslovne uvedených v nariadení (rozsudok Melzer, už citovaný, bod 24).

26 Nič to nemení na tom, že formulácia „miest[o], kde došlo alebo by mohlo dôjsť ku skutočnosti, ktorá zakladá… nárok [z mimozmluvnej zodpovednosti]“, uvedená v článku 5 bode 3 nariadenia, sa týka tak miesta, kde vznikla škoda, ako aj miesta, kde došlo k príčinnej udalosti, ktorá viedla k tejto škode, takže žalovaného možno žalovať podľa výberu žalobcu pred súdom jedného alebo druhého z týchto dvoch miest (rozsudok Melzer, už citovaný, bod 25).

27 V tejto súvislosti podľa ustálenej judikatúry platí, že pravidlo právomoci uvedené v článku 5 bode 3 nariadenia je založené na existencii osobitne úzkej väzby medzi sporom a súdom miesta, kde došlo alebo by mohlo dôjsť ku skutočnosti, ktorá zakladá nárok z mimozmluvnej zodpovednosti, čo odôvodňuje priznanie právomoci tomuto súdu z dôvodov riadneho výkonu spravodlivosti a hospodárnej organizácie konania (rozsudok Melzer, už citovaný, bod 26).

28 Vzhľadom na to, že určenie jedného z faktorov väzby uznaných judikatúrou uvedenou v bode 26 tohto rozsudku musí umožniť zistiť právomoc súdu, ktorý je objektívne najviac spôsobilý na to, aby posúdil, či sú skutočnosti zakladajúce zodpovednosť žalovaného splnené, tento relevantný faktor sa musí nachádzať v obvode súdu, ktorý začal konanie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 25. októbra 2012, Folien Fischer a Fofitec, C-133/11, bod 52).

29 Treba uviesť, že v predmetnom prípade na rozdiel od okolností, ktoré viedli k vydaniu už citovaného rozsudku Melzer, spor vo veci samej sa netýka možnosti podať na súd žalobu proti jednému zo subjektov, ktoré údajne spôsobili škodu, na základe miesta príčinnej udalosti. Je totiž nesporné, že toto posledné uvedené miesto sa nenachádza v obvode súdu, na ktorý sa obrátil pán Pinckney. Vzniká však otázka, či tento súd má právomoc na základe vzniku údajnej škody.

30 Je teda konkrétne potrebné určiť podmienky, za ktorých na účely článku 5 bodu 3 nariadenia škoda vyplývajúca z údajného porušenia majetkových autorských práv vznikla alebo hrozí, že vznikne, v inom členskom štáte ako v tom, kde žalovaný nahral autorské dielo na hmotný nosič, ktorý sa následne predáva na internetovej stránke prístupnej takisto v obvode súdu konajúceho vo veci samej.

31 Súdny dvor už vyložil článok 5 bod 3 nariadenia v prípade údajného zásahu spôsobeného prostredníctvom internetu, pričom k takémuto zásahu môže dôjsť na mnohých miestach (pozri rozsudky z 25. októbra 2011, eDate Advertising a Martinez, C-509/09 a C-161/10, Zb. s. I-10269, ako aj z 19. apríla 2012, Wintersteiger, C-523/10).

32 Z uvedenej judikatúry vyplýva, že po prvé miesto, kde vznikla škoda v zmysle tohto ustanovenia, sa môže meniť v závislosti od povahy údajne porušeného práva (pozri v tomto zmysle rozsudok Wintersteiger, už citovaný, body 21 až 24).

33 Po druhé riziko, že škoda vznikne v určenom členskom štáte, podlieha tomu, aby právo, ktorého porušenie sa uvádza, bolo chránené v tomto členskom štáte (pozri rozsudok Wintersteiger, už citovaný, bod 25).

34 Nakoniec po tretie z tejto judikatúry vyplýva, že v súlade s cieľmi pripomenutými v bode 27 tohto rozsudku identifikácia miesta, kde vznikla škoda na účely zistenia, ktorý súd má právomoc konať vo veci údajného zásahu vo veciach nárokov z mimozmluvnej zodpovednosti, závisí takisto od toho, ktorý súd je schopný najlepšie posúdiť dôvodnosť údajného zásahu (rozsudky eDate Advertising a Martinez, už citovaný, bod 48, ako aj Wintersteiger, už citovaný, bod 27).

35 Na základe týchto zásad Súdny dvor rozlišoval pre potreby identifikácie miesta vzniku škody údajne spôsobenej prostredníctvom internetu medzi zásahmi do osobnostných práv a zásahmi do práva duševného a priemyselného vlastníctva.

36 Teda údajná obeť zásahu do osobnostných práv, spôsobeného prostredníctvom uverejnenia obsahu na internete, chránených vo všetkých členských štátoch, môže na základe vzniku škody podať žalobu o určenie zodpovednosti na súdy každého členského štátu, na ktorého území je alebo bol prístupný uvedený obsah informácie. Tieto súdy majú právomoc rozhodovať len o škode spôsobenej na území členského štátu sídla súdu, ktorý začal konanie (pozri rozsudok eDate Advertising a Martinez, už citovaný, bod 52). Okrem toho, keďže dosah zásahu, spôsobeného obsahom uverejneným na internete, do práv na ochranu osobnosti určitej osoby môže byť najlepšie posúdený súdom miesta, kde má táto osoba centrum svojich záujmov, údajná obeť sa môže rozhodnúť tak, že podá žalobu len na súd tohto miesta, a to pokiaľ ide o celú spôsobenú škodu (rozsudok eDate Advertising a Martinez, už citovaný, bod 48).

37 Na druhej strane tvrdenie, že došlo k zásahu do práva duševného a priemyselného vlastníctva, ktorého ochrana priznaná aktom zápisu sa obmedzuje na územie členského štátu zápisu, sa musí uplatňovať na súdoch tohto štátu. Sú to totiž práve súdy členského štátu zápisu, ktoré môžu najlepšie posúdiť, či naozaj došlo k zásahu do predmetného práva (pozri v tomto zmysle, pokiaľ ide o národné ochranné známky, rozsudok Wintersteiger, už citovaný, body 25 a 28).

38 Treba overiť, v akom rozsahu sa vyššie uvedené poznatky uplatňujú na tvrdenia týkajúce sa zásahov do autorských práv.

39 Najprv treba uviesť, že majetkové autorské práva nepochybne podliehajú, podobne ako práva spojené s národnými ochrannými známkami, zásade teritoriality. Uvedené majetkové práva však musia byť automaticky chránené, najmä na základe smernice 2001/29, vo všetkých členských štátoch, keďže k ich porušeniu môže dôjsť v každom z nich v závislosti od uplatniteľných hmotnoprávnych predpisov.

40 V tejto súvislosti treba spresniť najprv, že otázka, či jednak podmienky, za ktorých právo chránené v členskom štáte súdu, ktorý začal konanie, možno považovať za porušené, a jednak, či toto porušenie je pripísateľné žalovanému, je súčasťou skúmania veci samej zo strany príslušného súdu (pozri v tomto zmysle rozsudok Wintersteiger, už citovaný, bod 26).

41 V štádiu skúmania právomoci súdu, ktorý má rozhodnúť o náhrade škody, nemôže identifikácia miesta vzniku škody v zmysle článku 5 bodu 3 nariadenia závisieť od kritérií, ktoré sa vzťahujú na uvedené skúmanie vo veci samej a nenachádzajú sa v tomto ustanovení. Toto ustanovenie totiž stanovuje ako jedinú podmienku len to, že vznikla alebo hrozí, že vznikne, škoda.

42 Takto na rozdiel od článku 15 ods. 1 písm. c) nariadenia, ktorý bol predmetom výkladu v rozsudku zo 7. decembra 2010, Pammer a Hotel Alpenhof (C-585/08 a C-144/09, Zb. s. I-12527), článok 5 bod 3 uvedeného nariadenia rozhodne nevyžaduje, aby predmetná činnosť „smerovala“ do členského štátu, v ktorom bola podaná žaloba.

43 Z toho vyplýva, že pokiaľ ide o údajné porušenie majetkového autorského práva, právomoc konať vo veciach nárokov z mimozmluvnej zodpovednosti vznikne, pokiaľ ide o súd, ktorý začal konanie, ak členský štát, na ktorého území sa nachádza tento súd, chráni majetkové práva, na ktoré sa odvoláva žalobca, a ak existuje riziko, že údajná škoda nastane v obvode súdu, ktorý začal konanie.

44 Za takých okolností, o aké ide vo veci samej, uvedené riziko vyplýva najmä z možnosti zaobstarať si prostredníctvom internetovej stránky prístupnej v obvode súdu, ktorý začal konanie, rozmnoženinu diela, ku ktorému sa viažu práva, ktorých sa domáha žalobca.

45 Na druhej strane, keďže ochrana priznaná zo strany členského štátu súdu, ktorý začal konanie, platí len pre územie uvedeného členského štátu, súd, ktorý začal konanie, má právomoc rozhodnúť iba o škode spôsobenej na území členského štátu, na území ktorého sa nachádza.

46 Keby totiž tento súd mal takisto právomoc rozhodnúť o škode spôsobenej na území iných členských štátov, nahrádzal by súdy týchto štátov, hoci súdy týchto iných štátov majú v zásade právomoc vzhľadom na článok 5 bod 3 nariadenia a zásadu teritoriality rozhodovať o škode spôsobenej na území ich vlastného členského štátu a aj najlepšie vedia jednak posúdiť, či naozaj došlo k zásahu do majetkových autorských práv zaručených dotknutým členským štátom, a jednak zistiť povahu škody, ktorá vznikla.

47 Vzhľadom na vyššie uvedené treba na položené otázky odpovedať tak, že článok 5 bod 3 nariadenia sa má vykladať v tom zmysle, že v prípade údajného zásahu do majetkových autorských práv zaručených členským štátom, v ktorom sa nachádza súd, ktorý začal konanie, má tento súd právomoc rozhodnúť o žalobe o určenie zodpovednosti podanej autorom diela proti spoločnosti usadenej v inom členskom štáte, ktorá v tomto inom členskom štáte rozmnožila uvedené dielo tak, že ho nahrala na hmotný nosič, ktorý potom predávajú spoločnosti usadené v treťom členskom štáte prostredníctvom internetovej stránky prístupnej aj v obvode podliehajúcom súdu, ktorý začal konanie. Tento súd má právomoc rozhodnúť iba o škode spôsobenej na území členského štátu, na ktorého území sa nachádza.

O trovách

48 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (štvrtá komora) rozhodol takto:

Článok 5 bod 3 nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach sa má vykladať v tom zmysle, že v prípade údajného zásahu do majetkových autorských práv zaručených členským štátom, v ktorom sa nachádza súd, ktorý začal konanie, má tento súd právomoc rozhodnúť o žalobe o určenie zodpovednosti podanej autorom diela proti spoločnosti usadenej v inom členskom štáte, ktorá v tomto inom členskom štáte rozmnožila uvedené dielo tak, že ho nahrala na hmotný nosič, ktorý potom predávajú spoločnosti usadené v treťom členskom štáte prostredníctvom internetovej stránky prístupnej aj v obvode podliehajúcom súdu, ktorý začal konanie. Tento súd má právomoc rozhodnúť iba o škode spôsobenej na území členského štátu, na ktorého území sa nachádza.

Podpisy